

حضرت عباس(ع) در کربلا به شجاعت معنا داد/ مردی که اسوه دلآوری و ادب است

حضرت ابوالفضل العباس(ع) کسی است که شجاعت را معنا بخشید و در همان کودکی راه قله را در پیش گرفت تا اینکه در عاشورا با صلابت به اوج رسید و ادب و شجاعت و وفای خویش را به جهانیان نشان داد.

حضرت ابوالفضل العباس(ع) کسی است که شجاعت را معنا بخشید و در همان کودکی راه قله را در پیش گرفت تا اینکه در عاشورا با صلابت به اوج رسید و ادب و شجاعت و وفای خویش را به جهانیان نشان داد.

به گزارش خبرنگار مهر، باز تاسوعا آمده است، حنجره‌ام در هوای محرم گر گرفته است، آری! حکایت عباس، حکایت آب نیست، حکایت آبروست، مشک عباس از آب پر نبود، از آبرو پر بود. چه غافلند، آنان که مشک عباس را تیر باران کردند. آبرو با تیر بر زمین نمی‌ریزد، آبرو با شمشیر بر زمین نمی‌ریزد، آبرو با شمشیر تازه‌تر می‌شود، آبرو با خون درخشان‌تر می‌شود. ابوالفضل العباس فرزند امیرالمؤمنین(ع)، برادر سید الشهداء، فرمانده و پرچمدار سپاه امام حسین(ع) در روز عاشورا بود.

فضایل حضرت عباس(ع)

آری اوست کسی که معنی شجاعت را معنا بخشید، اوست که حتی در نوجوانیش رشادت‌هایی به خرج داد و حیرت‌ها آفرید، اوست که با تمام معنا از همان کودکی راه قله را گرفت و در روز عاشورا به کمال رسید، اوست بهترین الگو و اسوه از جوانمردی و شجاعت و صلابت، اوست حضرت عباس، علمدار شجاعت کربلا.

طاعت و بندگی

آن حضرت یک بنده سرا پا تسلیم الهی است و تمام عظمت‌ها و ارزش‌های او زیر سایه همین بندگی و اطاعت محض الهی قرار دارد که به نمونه‌هایی اشاره می‌شود.

امام صادق(ع) این لقب گران سنگ را به او داد؛ چنان که در زیارتنامه آن حضرت می‌خوانیم: "السلام علیک ایها العبد الصالح المطیع لله؛ سلام بر تو ای بنده صالح و فرمانبر خدا.

در سفینه البحار نقل شده که امام صادق(ع) در آغاز زیارت نامه حضرت عباس(ع)، او را با صفت ایمان و خداپاوری خوانده و در پایان، بر ایمان محض و بصیرت والای ایشان گواهی داده است و می‌فرماید: "أَشْهَدُ أَتَكَ لَمْ تَهِنْ وَلَمْ تَتَّكِلْ وَأَتَكَ مَصِيَّتَ عَلِيٍّ بِصِيرَةٍ مِنْ أَمْرِك؛ گواهی می‌دهم که تو لحظه‌ای از خود سستی نشان ندادی و برنگشتی، بلکه مشی تو بر ایمان و بصیرت در دین رقم خورده بود".

وفا

وفای او نسبت به اهل بیت(ع) به غایت زیاد و در خور تحسین است. در وفا همین بس که باقر شریف قریشی، نویسنده عرب زبان معاصر، در کتاب «حياة الامام حسين بن علي(ع)» می‌نویسد: در تاریخ انسانیت، در گذشته و امروز، برادری و اخوتی صادق‌تر و فراگیرتر و با وفاتر از برادری ابوالفضل(ع) نسبت به برادر بزرگوارش امام حسین(ع) نمی‌توان یافت که به راستی همه ارزشهای انسانی و نمونه‌های بزرگواری را در بر داشت.

وفا از بارزترین صفات مردان تاریخ و نشانه قوت دین و قدرت امانت داری است. وفا دژ مستحکمی است که انسان را تا پایان خط در مسیر راه نکه می‌دارد.

امام سجاد(ع) فرمود: "رحم الله عمی العباس فلقد آثر وابلی وفدی آخاه بنفسه حتی قطعت یداه؛ خداوند رحمت کند عمویم عباس را که حقیقتاً ایثار و جانبازی نمود و جانش را فدای برادر نمود تا آنجا که دست‌هایش قطع شد".

در نفس الهموم آمده است که امام زمان(عج) در زیارت ناحیه مقدسه خطاب به عمویش عباس می‌فرماید: "السلام علی ابی الفضل العباس المواسی آخاه بنفسه؛ سلام بر ابوالفضل العباس که با جان خویش با برادر همدردی [و فداکاری] نمود".

شجاعت و جنگاوری

گرچه تمام صفات حضرت ابوالفضل چشم گیر بود، ولی شجاعت در بین آنها نمایانگری خاصی داشت، در کتاب سردار کربلا آمده است که حضرت عباس(ع) در شجاعت خود یادآور حیدر کرار بود و در واقع تمام خصایل نیک پدر در سرشتش جای داشت. دست خدا جز پدرش نبود و قدرت الهی در او تجلی می‌یافت.

دلآوری حضرت عباس(ع) نه تنها در حماسه کربلا نمایانگر بود، بلکه در صفین نیز نمایان شده بود به ویژه در جنگ صفین افراد زیادی را کشت و حیرت همگان را از آن دلآوری برانگیخت.

ادب و فروتنی

در بحار الانوار آمده است که حضرت علی(ع) از همان اوایل خردسالی حضرت عباس(ع)، توجه خاصی به تربیت او داشتند و او را به تلاش‌ها و کارهای مهم و سخت مانند کشاورزی، تقویت روح و جسم، تیراندازی، شمشیرزنی و سایر فضایل اخلاقی، تعلیم و عادت داده بودند.

روایت شده است که حضرت عباس(ع) بدون اجازه در کنار امام حسین(ع) نمی‌نشست و پس از کسب اجازه مانند عبدی

خاضع دو زانو در برابر مولایش می‌نشست. او تربیت شده حضرت علی(ع) است که از همین مکتب درخشان درس ادب آموخته بود.

حضرت عباس(ع) هیچگاه به خود اجازه نداد امام حسین(ع) را برادر خطاب نماید مگر در لحظه شهادت که فرمود "ای برادر مرا دریاب".

درس آموزی از مکتب حضرت عباس(ع)

حجت الاسلام محسن غروی‌ان در همین زمینه در گفتگو با خبرنگار مهر اظهار داشت: یکی از درس‌های بزرگی که از رفتار حضرت عباس(ع) در حادثه عاشورا می‌گیریم، ادب و اخلاق ایشان نسبت به برادرشان حضرت سید الشهدا(ع) بود.

وی ادامه داد: حضرت عباس(ع) در تمام لحظات و حوادث عاشورا نسبت به برادر خودشان از لفظ سیدی و مولای استفاده می‌کرد.

عضو هیئت علمی جامعه المصطفی‌العالمیه افزود: حضرت عباس(ع) فقط در آخرین لحظه نزدیک شهادتشان تعبیر «یا ابا ادرک اخاک» استفاده نمود.

حجت الاسلام غروی‌ان تصریح کرد: این رفتار به ما می‌آموزد که بایستی حرمت پیشوایان دینی و علما و بزرگان دین را همواره حفظ کنیم.

وی در پایان گفت: باید برای پیشوایان دینی عظمت و قداست خاصی قائل باشیم که البته این قداست برای شخص آنان نیست بلکه برای شخصیت آنان است.